

Искания на жалбоподателя

- главно искане: да се отмени Решение на Комисията от 20 април 2011 година относно мерките, приведени в действие от Дания за TV2/Danmark (С 2/2003), доколкото с него се установява, че разглежданите мерки представляват държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 от ДФЕС (съображения 101 и 153 и първа алинея от заключението на решението).
- искане, изложено при условията на евентуалност: да се отмени Решение на Комисията от 20 април 2011 година относно мерките, приведени в действие от Дания за TV2/Danmark (С 2/2003), доколкото с него се установява, че:
  - разглежданите мерки представляват нова помощ, за която следователно е трябвало да бъде направено уведомление (съображение 154 и първа алинея от заключението на решението),
  - лицензионните такси, които за периода от 1997 г. до 2002 г. са били преведени на регионалните станции чрез TV2, представляват държавна помощ за TV2 (съображение 194 от решението), и
  - приходите от реклами, които през 1995 г. и 1996 г. и при закриването на Фонда TV2 през 1997 г. са били преведени от Фонд TV2 на TV2, представляват държавна помощ за TV2 (съображения 90, 92, 193 и 195, и таблица 1)

Правни основания и основни доводи

В подкрепа на исканията си жалбоподателят твърди, че обжалваното решение противоречи на член 107, параграф 1 ДФЕС, на член 14 ДФЕС и на Протокола от Амстердам. Жалбоподателят твърди, че:

- не е получил държавна помощ, доколкото разглежданите мерки не са поставили TV2/Danmark в по-благоприятно положение по смисъла на член 107 ДФЕС, а са били само възнаграждение за обществените услуги, предоставяни от TV2/Danmark.

Жалбоподателят твърди, че Комисията не е приложила установените с Решение по дело Altmark условия в съответствие с духа и целта им и неправилно е приела, че второто и четвъртото условие по това съдебно решение не са били изпълнени.

- твърдяната помощ за TV2/Danmark под формата на лицензионни такси и освобождаване от корпоративен данък не представлява нова помощ по смисъла на Регламент № 659/1999 ⁽¹⁾, тъй като тези мерки предхождат присъединяването на Дания към ЕС,
- лицензионните такси, които са били преведени на регионалните станции чрез TV2/Danmark от 1997 г. до 2002 г., не могат да се квалифицират като държавна помощ за TV2/Danmark, тъй като TV2/Danmark не е действителният получател на тези средства, и

- средствата, които са били преведени от TV2 Reklame A/S на TV2/Danmark чрез Фонд TV2, постъпващи от продажбата на реклама, не представляват държавна помощ, тъй като става въпрос за плащане на TV2/Danmark за излъчването на реклама по нейната мрежата за радио- и телевизионно разпространение.

⁽¹⁾ Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член (108 от Договора за функциониране на ЕС) (ОВ L 83, 1999 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41)

Жалба, подадена на 2 януари 2012 г. — Франция/Комисия

(Дело T-1/12)

(2012/С 80/35)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Френска република (представители: E. Belliard, G. de Bergues и J. Gstalter)

Ответник: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Общия съд:

- да отмени изцяло обжалваното решение;
- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Жалбоподателят иска да бъде отменено Решение С(2011) 7808 окончателен от 24 октомври 2011 г., с което Комисията обявява за несъвместими с вътрешния пазара помощите за реструктуриране, планирани от френските власти в полза на SeaFrance SA, под формата на увеличаване на капитала и на заеми, отпуснати от SNCF на SeaFrance.

В подкрепа на жалбата си Френската република излага четири правни основания.

1. Първото правно основание е изведено от неправилно тълкуване на понятието за държавна помощ по смисъла на член 107 ДФЕС, тъй като Комисията счела, че препазливият характер на двата планирани от SNCF заема трябва да бъде преценен заедно с помощта за оздравяване и реструктуриране. Това правно основание се разделя на две части, основани:

- от една страна, на факта, че Комисията направила погрешно тълкуване на Решението на Общия съд от 15 септември 1998 г. по дело BP Chemicals/Комисия (T-11/95, Recueil, стр. II-3235), и

- от друга страна, при условията на евентуалност, на факта, че Комисията приложила погрешно посоченото решение на Общия съд.
2. Второто правно основание е изведено от неправилно тълкуване на понятието за държавна помощ по смисъла на член 107 ДФЕС, доколкото Комисията счела, като допълнително основание, че френските власти не успели да докажат, че преценени отделно, двата предвидени от SNCF заема били предоставени по пазарния лихвен процент. Това правно основание се разделя на две части, основани:
- от една страна, на факта, че Комисията погрешно не приложила към двата разглеждани заема Съобщението на Комисията от 19 януари 2008 година относно преразглеждане на метода за определяне на референтните и сконтови лихвени проценти ⁽¹⁾, и
- от друга страна, на факта, че Комисията погрешно приела, че за да бъде съобразен с пазара, лихвеният процент на разглежданите заеми е трябвало да бъде около 14 %.
3. Третото правно основание е изведено от това, че Комисията допуснала грешки при прилагане на правото и фактически грешки, като приела, че помощта за реструктуриране е несъвместима с член 107, параграф 3, буква в) ДФЕС, тълкуван в светлината на насоките относно помощите за оздравяване и реструктуриране.
4. Четвъртото правно основание е изведено от нарушение на член 345ДФЕС, който предвижда, че договорите по никакъв начин не засягат разпоредбите в държавите членки, отнасящи се до режима на собственост върху имущество.

⁽¹⁾ ОВ С 14, стр. 6.

Жалба, подадена на 9 януари 2012 г. — Interbev/Комисия

(Дело T-18/12)

(2012/С 80/36)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Association Nationale Interprofessionnelle du Bétail et des Viandes (Interbev) (Париж, Франция) (представители: P. Morrier и A. Bouviala, avocats)

Ответник: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят моли Общия съд:

- да отмени решението на Европейската комисия от 13 юли 2011 г., държавна помощ SA.14.974 (С 46/2003) — Франция — по отношение на вноските в полза на INTERBEV, С(2011) 4923 окончателен, все още непубликувано в Официален вестник на Европейския съюз, доколкото с това решение се квалифицират като държавни помощи осъществяваните от INTERBEV между 1996 г. и 2004 г. дейности в областта на рекламата, рекламното намаляване, техническата помощ и научноизследователската и развойна дейност, от една страна, и разширените доброволни вноски, които се използват за финансиране на тези дейности, като ресурси на държавата, представляващи съставна част от посочените по-горе мерки за държавна помощ, от друга страна,
- при условията на евентуалност, да отмени решението на Европейската комисия от 13 юли 2011 г., държавна помощ SA.14.974 (С 46/2003) — Франция — по отношение на вноските в полза на INTERBEV, С(2011) 4923 окончателен, все още непубликувано в Официален вестник на Европейския съюз, доколкото то приканва националните юрисдикции да пристъпят към възстановяване на разширените доброволни вноски (обжалваното решение, точки 201 и 202),
- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят излага четири правни основания.

1. Първо правно основание, изведено от непълни мотиви на обжалваното решение с оглед на член 296 от ДФЕС и по-специално на условията, отнасящи се: i) до селективно икономическо предимство в полза на операторите в говедовъдството и овцевъдството, ii) до държавния произход на дейностите, осъществявани от жалбоподателя, iii) до нарушението на конкуренцията и засягането на търговията между държавите членки, и iv) до задължителната връзка между дейностите, осъществявани от жалбоподателя, и разширените доброволни вноски, наричани също задължителни доброволни вноски, събирани между 1996 г. и 2004 г.
  2. Второ правно основание, изведено от нарушение на член 107, параграф 1 от ДФЕС, доколкото дейностите, осъществявани от жалбоподателя между 1996 г. и 2004 г.:
- не могли да се припишат на държавата и разширените доброволни вноски, които те са финансирани, не съставлявали ресурси на държавата и изобщо не могли да се припишат на френската държава,
- не съставлявали икономическо предимство за един или повече бенефициери,
- не засягали дори потенциално конкуренцията и търговията между държавите членки.